

byrd om, at ogsaa vi, selv efter at være gaaet saa yderligt, som Folkethinget er gaaet ved den sidste Affattelse af Finantslovsforslaget, endnu være villige til for den tiere Fjreds Styk paa saa mange Punkter at komme de Herrer i Møde. Rigtigst tabte saa disse Punkter endel i Værdi; efter at vi havde erklæret at ville gaa ind paa dem, havde de ikke længere denne Værdi, ikke engang den Talværdi, for Flertallet som de havde før! Jeg skal imidlertid sige, at naar en Regjering gennem en Række af Forhandlinger fire, fem, seks eller syv Gange i hvert Thing fastholder en Del Poster, saa maa de hver for sig have særlig Betydning for denne Regjering og det Thing, der støtter den; ellers forekommer det mig dog at være en mærkelig Naade at føre en Finantslovsforhandling paa, naar en Regjering, der efter det sædvanlige Samraad med Folkethingets Finantsudvalg enten ikke kan faae saadanne Punkter tilfredsstillende ændrede eller itide lade dem falde, bliver ved at lade dem spille i Forhandlingerne mellem begge Thingene indtil Fællesudvalg, og derpaa, naar vi da erklære at ville gaa ind paa dem, forsikrer os, at de ikke have noget Værd. Jeg skal indrømme, at det var kloge at lade den Slags Spørgsmaal ude. Hade de ikke noget Værd, og siger man, at det ingen Nyttelse er at give Slip paa dem, kan jeg antage, at de have tjent som en Slags Omkostning, en Slags Indpakningspapir for de egentlige Piller, som skulle gaa ned. Muligvis er det saa, men da er det ogsaa rigtigt, at vi have været villige til at lade de Herrer beholde disse Punkter, og især ligesaa naturligt, at de Herrer med Fornøielse have ladet dem falde. Det er saaledes ikke værd at strides om dem fra nogen af Siderne. Vi komme da tilbage til de fire Punkter, der nu ligge Flertallet og Mindretallet imellem. De saakaldte vidtgaaende Indrømmelser fra de Herrer Side ville vi saa lade falde, og forsaavidt skal jeg heller ikke have Noget imod for mit Bedkommende at lade min Paastand falde om en særlig Grad af Villighed til Imødekommen, ialtsald fra min Side. Dermed falde altsaa de mange Punkter til Jorden, og vi have da som nævnt de Herrer Indstilling og vor Modstand derimod. So, vi have dog lidt endnu, og det er det, at man har stillet op, at der er en finantsiel Forfijel mellem Folkethingets og Landsthingets Finantslov af 1,115,000 Kr. Jeg tror, at det er ikke ganske nøjagtigt; thi der er ingen Forfijel med Hensyn til Bevillingen til Universitetet, vi bevilge der paa Finantsloven hver Øre, som de Herrer ogsaa ville bevilge; der er kun Spørgsmaal om Dækningsmaaden for Understøtten, og denne kan ikke søges op som en særlig Bevilling, saa meget mindre, som vi Alle erkjende, at de to Skuffer, som der her er Tale om, begge ere Statskuffer. Selv om der imidlertid var en Million eller flere Millioners Forfijel mellem Thingene, hvad vilde dette saa sige? Dette maa

dog forklares nærmere under Undersøgelsen af, hvordan Finantsloven er forveien; thi ellers kan man let faae 1—2—3 Millioner til Forfijel mellem Thingene selv ved den 10de Behandling af Finantsloven. Det staar nemlig i enhver Regjerings Magt at anlægge sit Budget fra første Færd af og stille det saa høit op over, hvad der kan antages med Rimelighed, at Folkethinget vil gaa ind paa, at man til Syvende og Sidst, naar Regjeringen er støttet af det andet Thing, kan have fornøden finantsiel Forfijel, til et Fællesudvalg. Det er aldeles umuligt for Folkethinget, selv ved den mest imøbetommende Behandling, at forhindre en saadan finantsiel Forfijel, naar man gaar til Fællesudvalg om Finantsloven. Dette er lige saa umuligt som at indskrænke Punkternes Antal paa den Naade, thi det er ogsaa selvsjølgeligt, at Regjeringen er istand til, naar den har Støtte andetsteds, at fastholde ikke blot 17, men 7 Gange 17 Punkter til et Fællesudvalg, naar den ønsker det. Spørger man altsaa, hvad den finantsielle Forfijel i dette Øieblik kan have at betyde for Folkethinget, for at det skulde gaa videre, vil det fremgaa ved en Undersøgelse af selve denne Finantslovs finantsielle Indhold, hvorom der er Tale. Den Finantslov, som Folkethinget vedtog ved eneften Behandling, forinden den gik til Fællesudvalg, den 14de Juni, har bevilget Udgifter til et Beløb af 51,047,000 Kr. paa §§ 12—27, hvilket er en langt højere Bevilling, end nogen tidligere Finantslov har indeholdt. Nu er der en Post eller, om man vil, to Poster paa Finantsloven, som fradrages alle Finantslove, for endnu mere at faae det under en ensartet Betragtning, det er Renter og Afdrag paa Gjæld. Rager jeg denne Post fra, gennem alle Aarene fra 1850, det er blot Finantsloven, her er Tale om, og ikke en Undersøgelse af, hvad § 28 indeholder, altsaa en rent formel Opgjørelse, som viser, hvad man har bragt i Udgift i de forskjellige Finantslove — faaer jeg ud, at Folkethinget den 14de Juni har bevilget en Finantslov med en Udgift af 41,110,000 Kr. Den højeste Finantslov til disse Tiemed, altsaa uden Renter og Afdrag paa Gjælden, som Folkethinget nogensinde før har bevilget, var for Finantsaaret 1850—51, nemlig med en Udgift af 35,214,000 Kr., men deri er indbefattet 12 Millioner Kr. ekstraordinært til Krigsomkostninger, hvilket ikke foreligger her, og for de andre Aars Bedkommende have Finantslovene været meget betydeligt lavere. Nu spørger man, hvoraf kan det komme? Det har ganske rigtig en væsentlig Grund, og den skal jeg nævne. Man har nemlig paa § 27 II iaar bevilget betydeligt Mere til Samvælsmidlernes Udsvilling, end man i noget tidligere Aar har bevilget til dette Tiemed. Dermed er jo ikke sagt, at Staten ikke har bundet sig paa anden Naade til saadanne Udgifter. Det Øjeblik, de have været, er mellem